

2

Tomášek



ZPRAVODAJ FARNOSTI
PŘI KOSTELE sv. TOMÁŠE V BRNĚ

Motto:

*„Blahoslavení plačící,
neboť oni budou potěšeni.“*

Mt 5,4

Úvodní slovo

V poslední době se často diskutuje o zdravotním stavu Svatého otce. Mnozí říkají, že už je starý, nemocný a neschopný zastávat tak důležitý úřad. On sám jednou odpověděl s úsměvem na otázku jak se mu daří: „Zeptejte se novinářů, ti to ví mnohem lépe než já.“

Svatý otec je pro nás všechny velkým svědectvím, že i před svoji fyzickou slabostí je schopen žít důvěrný vztah s Bohem a čerpat od Něho sílu pro svoji nelehkou službu. Při všech setkáních s ním vidíme, že v ruce svírá růženec a neustále se ho modlí.

My nyní prožíváme měsíc říjen. Je to měsíc při kterém pamatujeme více na Pannu Marii. A právě Svatý otec

v apoštolském listu *Rosarium Virginis Mariae* nás vybízí k znovu objevení modlitby svatého růžence. Modlit se růženec znamená přicházet do „školy“ Ježíšovy matky Marie, kde se pod jejím mateřským dohledem učíme číst vtělené Slovo věčného Otce, vnikat do jeho tajemství a stávat se mu stále více podobnými. Církev vždy uznávala zvláštní účinnost této modlitby a svěřovala jejímu společnému konání a vytrvalému praktikování nejsvízelnějších záležitosti. I přes svoji jednoduchost, přináší tato modlitba veliké plody svatosti.

Učme se vzít růženec do rukou a kontemplovat Krista skrze Pannu Marii.

Váš kaplan P. Petr Hošek

Informace

Aktuální dění ve farnosti

• **Centrum pro rodinu** chválíme za vydávání časopisu pro rodiny s názvem KAMÍNKY. Všem doporučujeme.

• **Rozvrh výuky náboženství – školní rok 2003/2004**

Hana Švábová, tel. 777885419, škola Kotlářská, tel. 541211773, vyučování pondělí 15,15, třída 1-3 a pondělí 16,15 třída 4-5

Božena Javorová, tel. 543235030, škola 28. října, tel. 545212165, vyučování pondělí 13,30 třída 1; pondělí 14,15 třída 2-3; pondělí 15,00 třída 4 a výše

Jan Lorenc, tel. 549252966, škola Staňkova, tel. 541212038, vyučování pátek 13,00 třída 1-3; pátek 13,45 třída 4-5 ;

fara Lidická, tel. 545572215 vyučování pátek 14,30 třída 2. stupeň

Petr Hošek, tel. 545572215, škola Botanická 70, tel. 541248093, vyučování čtvrtek 13,45 třída 1-5

• **My dva – a co s tím?**

Jednoroční kurz partnerství ve formě čtyři víkendových setkání bude probíhat v termínech 17.-18.10., 14.-15.11. 2003, 9.-10.1., 12.-13.3. 2004 v Osové Bítýšce.

Brno: My dva – a co s tím? aneb Kurz partnerství nese moto „Jsi zodpovědný za růži, kterou k sobě připoutáš“ (A.Saine-

Exupéry). Jednoroční kurz probíhající formou čtyř víkendových setkání, je určen pro mladé lidi, kteří s někým chodí a pro ty, kteří chtějí vědět, jak dobře prožít období známosti jako přípravu na manželství. Témata jsou zaměřena na sebepoznání jako předpoklad sebepřijetí a přijetí druhého, na komunikaci mezi lidmi a komunikaci mezi Bohem a člověkem, na nejdůležitější hodnoty pro partnerský vztah, ap. V rámci programu bude prostor pro hry, vzájemné sdílení a rozhovor s knězem. Kurz probíhá ve spolupráci s Ing. Vítem Janků, vedoucím Centra pro rodinu a sociální péči.

Přihlášky je možné zasílat do 13.10.2003 na adresu: Diecézní centrum mládeže, Petrov 5, 601 43 Brno, e-mail: dcm.brno@biskupstvi.cz, tel. 543232030 kl. 229.

Otec Česlav Novotný

Od jehož smrti uplyne dne 6. srpna 2003 10 let. Měl dva sourozence – bratra Jiřího a sestru Blanku. Spolu se svým bratrem, pozdějším jezuitou a biritualistou, patřil již začátkem třicátých let 20. století k prvním stálým ministrantům v kostele svatého Tomáše v Brně. Za druhé světové války musel jako student gymnázia těžce pracovat v Technische Nothilfe a ani po válce nebyl jeho život lehký. Za totality absolvoval vojenskou službu jako příslušník pomocného technického praporu (PTP). Po několika semestrech studia

architektury byl nucen studium ukončit, opustit musel pak i místo stavebního technika. Dlouhou dobu pracoval jako údržbář v Maloměřické cementárně. Zde se u něj projevily první příznaky vážné chronické nemoci. Dlouhá léta marně usiloval o přijetí ke studiu teologie.

V roce 1950, kdy komunistický režim nejtvrději utlačoval katolickou církev a náboženský život vůbec, založil Česlav s Radovanem Perkou a dalšími přáteli, převážně žáky a absolventy klasického gymnázia v Brně – Ivanem Káňou, Radkem Šplíchalem, Milanem Bezděkem, Jaroslavem Vašíčkem a Ludvíkem Kolkem – svým počtem a kvalitou ojedinělý ministrantský sbor při kostele sv. Tomáše. Při práci s mládeží se projevil jeho organizační a pedagogický talent. Z historického pohledu je zajímavé, že i v 50 letech se jim dařilo pořádat pro chlapce skautské tábory na Vranovské přehradě. Po odchodu Milana Bezděka (pozdějšího generálního vikáře Litoměřické diecéze) na studia bohosloví se Česlav stal uznávaným vedoucím sboru ministrantů u sv. Tomáše. Zde dal nový rozměr jak ministrantské službě, tak i liturgické praxi. Spolu s Ludvíkem Kolkem, Jarkem Vašíčkem, Františkem Korbelou, Zdeňkem Papouškem, Josefem Koláčkem a dalšími dál organizoval ministrantskou službu i nejrůznější aktivity pro volný čas chlapců od sv. Tomáše. Při bohoslužbách a při trávení volného času se zde pravidelně scházelo až 80 chlapců. Česlav s nimi připravoval liturgii tak,

aby tomu, co dělají dokonale rozuměli a aby i navenek jednali tak, jak se na věřící chlapce sluší. Jeho přístup k nim, důslednost a pracovitost přinášely svá ovoce. Z většiny z nich vyrostli dobří mužové a otcové rodin. Za zmínku stojí i skutečnost, že z ministrantského sboru při kostele sv. Tomáše vzešlo více než 20 kněží. Zde můžeme jmenovat například Karla Fialu, Zdeňka Králíka a Františka Slavíčka.

Česlavův bratr Jiří za totality emigroval, stal se knězem, členem jezuitského řádu a často hovořil v rádiu Vatikán. To vyvolávalo nelibost Státní bezpečnosti. Když estébáci nemohli „dosáhnout“ na Jiřího, alespoň diskriminovali znepříjemňovali život ostatním členům rodiny. Kromě jiného nechali odsoudit i jeho 75-ti letého otce na 3 roky do vězení, odkud se vrátil s podlomeným zdravím. Obě jeho děti žijící v Brně se mu pak po návratu z vězení snažily ulehčit poslední roky jeho života.

Dalším významným činem Česlava bylo, že inicioval založení scholy gregoriánského chorálu (dále jen chorálu) při kostele sv. Tomáše. Podnětem pro to bylo zejména jeho přesvědčení, že chorál je integrální součástí latinské liturgie a pokud má být liturgie vykonávána v úplnosti, bez chorálu se nemůže obejít. Spolu s Ludvíkem Kolkem (pozdější významnou osobností v oblasti sakrálního umění, zejména malířství, sochařství a architektury) začali nacvičovat chorální skladby s dospělými. Založili i tzv. malý sbor, kde zpívali vybraní ministranti. Všichni člen-

ové ministrantského sboru však Česlavem byli vedeni k tomu, aby základní latinské liturgické texty i chorální skladby znali. V současné době ještě 5 z těchto chlapců které Česlav vybral, dnes již mužů zralého věku, zpívá pod vedením Ludvíka Kolka ve Svatotomské schole gregoriánského chorálu. Tento sbor v roce 2004 oslaví 50 let trvání své existence.

Česlav se také, spolu s O. Hradilem, zasloužil o rozvoj východní liturgie a zavedení řeckokatolických bohoslužeb v Brně.

Aby dosáhl svého životního cíle, mohl studovat teologii a stát se knězem, Česlav v roce 1968 emigroval do Itálie. Studoval v Římě (v Nepomucenu), kde byl znám svojí znalostí liturgie a vedením chorálního zpěvu. Kněžské svěcení přijal v roce 1973. Kněžství si vždy vysoce cenil a proto k němu vychovával i ty, které mu Pán k výchově svěřil. Měl vždy velkou radost, když se dozvěděl, že některý z bývalých svatotomských ministrantů se stal jáhnem nebo knězem. Později jeho nemoc pokračovala tak, že v důsledku snížené pohyblivosti a bolestí byl odkázán nejprve na hole, později na invalidní vozík. 11 let působil v bazilice sv. Pavla za hradbami v Římě. Byl dobrým zpovědníkem, proto byl v roce 1981 jmenován penitenciářem (zpovědníkem) této baziliky. Zde ho vyhledávali jak italští věřící tak i čeští turisté a emigranti z různých zemích Evropy. Navštěvovali ho často také čeští kněží žijící v zahraničí – otcové Špidlík, Koláček (vedoucí české sekce vysílání radia Vatikán), Čemus,

Kolář, Čupr, Msgr. Vrána, Dr. Planner a další. V čilém osobním i písemném kontaktu byl s biskupem Jaroslavem Škarvadou, který byl tehdy pověřen duchovní správou českých věřících za hranicemi vlasti. Příležitostně Česlava navštěvovali i jeho bývalí přátelé a spoluministranti při svých cestách po Itálii. S nimi a s mnoha dalšími udržoval čilou korespondenci. Zajímal se o dění ve vlasti, zejména pak o dění ve Svatotomské farnosti. Velmi si vážil Sv. Otce a vzácných chvil setkání s ním. V nemalé úctě měl také O. biskupy. Ani v době totality se nebál jezdit ministrovat O. biskupovi Karlu Skoupému do klášterní kaple v Žernůvce u Tišnova, kde byl tehdy brněnský biskup internován.

Již během svého života ve vlasti uctíval Česlav Pannu Marii. Ta mu také viditelně pomáhala překonávat bolesti a v kritické fázi nemoci, kdy již ležel v komatu, byl na její přímlovu povolán zpět k životu a mohl tak žít ještě devět let. Přijal to s radostí a vděčností.

Po pobytu v nemocnici v Albanu, kdy se jeho zdravotní stav ještě zhoršil, se ho ujali otcové kongregace Milosrdné lásky v městečku Collevaenze blízko Assisi. I na vozíku zde mohl s ostatními kněžími koncelebrovat mši svatou. V pátek dne 6. 8. 1993 pak zde Česlav náhle zemřel a byl pochován na tamním hřbitově. Pohřbu se zúčastnili i jeho spolubratři v kněžské službě, působící v Římě.

Podle svatého Pavla jsou Duchem svatým rozdávána různá charismata ve prospěch budování království Božího. Jedni dostanou taková, že každý může ob-

divovat jejich velikost. Jiní dostanou dary skromnější, méně zjevné, ale nicméně užitečné pro dobro všech. Takovými byl obdarován i O. Česlav.

První pátek v měsíci byl pro Česlava vždy významným dnem, protože pocházel z rodiny, která byla zasvěcena Božskému Srdci Páně. Svých prvních devět pátků si vykonal jako malý hoch, hned po tomto zasvěcení. Modlitba Obnovení zasvěcení byla každodenní večerní modlitbou rodiny. Úcta k Božskému Srdci Páně byla u něj silná a stále živá. Zajímavá je i skutečnost, že Česlav zemřel právě první pátek měsíce srpna, na svátek Proměnění Páně.

Význam služby O. Česlava Novotného je zejména pro farnost sv. Tomáše stále aktuální. Nejen ministrantský sbor, ale i gregoriánská schola staví dále na základech, které Česlav položil. Protože zemřel v cizině a svoji vlast po emigraci již ne navštívil, chtějí mu jak jeho přátelé a spoluministranti tak jeho chlapci, které vedl k této službě a ke křesťanskému životu, dnes již mužové zralého věku, alespoň touto vzpomínkou a samozřejmě modlitbou poděkovat za jeho péči a množství darů, kterých se jim od Pána Boha velmi často zprostředkovaně skrze něj dostalo. Mohli z nich čerpat po celý život a také je předávat dalším generacím. Aniž si to mládež, zejména v brněnské farnosti sv. Tomáše třeba uvědomuje, Česlav má zásluhu v mnohém z toho co je zde dobrého a funguje ve prospěch všech. Víme, že Bůh vše vidí, skutky lidí spravedlivě hodnotí a odměňuje. Jistě je

tomu tak i u Česlava za dobrotu jeho srdce, jeho plodný život, hlubokou víru, lásku i za jeho zásluhy. R.i.P.

Zaznamenáno ze vzpomínek pamětníků a Česlavovy sestry Blanky.

J.W.

Z Farní charity

ADOPCE NA DÁLKU

Začátkem tohoto měsíce (října) dostali „adoptivní rodiče“, kteří se aktivně účastní projektu „Adopce na dálku“ Arcidiecézní charity Praha, Výroční zprávu za rok 2002 obsahující vyčerpávající informace o práci a výsledcích projektu „Adopce na dálku“ v Indii, Ugandě a na Litvě. K výroční zprávě byl přiložen dopis s díky za spolupráci a vyjádřena prosba seznamovat lidi v okruhu přátel a známých s možnostmi adoptovat dítě v uvedených zemích. Obracíme se na vás, abyste o této prosbě sami ve svých rodinách zauvažovali a pokud je to možné, přijali vzdálené chudobné dítě do svého srdce a pomohli mu svým vkladem získat vzdělání a naději na důstojnější život. Věřte, že vaše kladné rozhodnutí vám přinese mnoho radosti a obohatí váš život, nebudete litovat.

Podrobnosti o „Adopci na dálku“ jsou vyvěšeny vzadu v kostele na vývěsce. Pokud vám není něco jasné, obraťte se na nás, dáme vám potřebné informace.

Kad'ourkovi

Slovo nemocným

Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?

Jan 27,46

Je snadné mluvit o nemoci, bolesti a utrpení, když je člověk zdravý, nic ho nebolí a netrápí, protože to jsou jen teoretické úvahy. Když však člověka něco vážného potká, tak se jeho vztah k těmto skutečnostem změní a člověk je vnímá zcela jinak než dosud. Člověkově se v té době otevře nový obzor a musí zaujmout jiný vztah ke všemu, co prožívá. Takové nové poznání může změnit dosavadní způsob života, vztah k lidem a k hodnotám, které člověk vlastní.

Setkání se s bolestí, nemocí a bezmocností ovlivnilo život mnoha světců. Podstatně se změnil život sv. Ignáce z Loyoly a nebo svatého Františka z Assisi. Oba opustili dosavadní způsob života a plně se věnovali životu naplněnému láskou k Bohu i k lidem. Mnozí světci pomáhali dobrovolně nemocným, kteří byli nakaženi morem nebo malomocenstvím, i když museli předpokládat, že i oni se při styku s nemocnými nakazí a zemřou. Většina těch, kteří dobrovolně ošetřovali nemocné při epidemiích, se nakazila a zemřela. Tito lidé to nedělali ani pro peníze ani pro obdiv lidí, ale chtěli dát najevo svoji lásku k Bohu službou potřebným lidem.

Lidský přístup k těžce nemocným lidem těmto postiženým pomáhá, protože si

uvědomují, že o ně má někdo zájem, že jim chce poskytnout pomoc, i když je to pro něj těžké a nebezpečné. Toto poznání jim vlívá novou naději a důvěru v pomoc a připomíná jim, že na nich někomu záleží a že nejsou zapomenutí a zbyteční.

Všichni těžce nemocní přemýšlí o svém minulém i současném životě a uvědomují si skutečné hodnoty, na kterých záleží a také malou hodnotu mnoha věcí, na kterých dříve lpěli a kteří už pro ně nemají žádnou hodnotu. Dokud je člověk plný síly, myslí si, že bez jeho zásahu mnoho věcí nemůže být, ale když onemocní, vidí, že i bez jeho osoby běží všechno dál a často i lepším způsobem.

Tak jako se během nemoci otvírá obzor nemocným lidem, podobně se rozšiřuje poznání i těm, kteří jsou v jejich blízkosti a kteří je třeba ošetřují. I na ně působí změny myšlení, jednání a vztahů u nemocných lidí a oni postupně přijímají jejich vliv na sebe a i oni se mění. Změny se týkají na prvním místě rozumového poznání a později ovlivňují i vůli.

Každá vážná nemoc tedy nemusí být pro nemocného ani pro lidi, kteří jsou v jeho blízkosti a ošetřují ho, zdrojem jen negativních vlivů, ale může být obohacením pro všechny. Záleží na lidech, jaký vztah k ní budou mít. Kdybychom spoléhali jen na naše lidské síly, často bychom na všechno nestačili, ale s Boží pomocí jsme schopni správně prožít i ty nejtěžší životní situace.

O. Josef Šik

Rozhovor

V sobotu 12. července 2003 sloužil pan farář mši sv. na dívčím skautském táboře. Zmínil se, že už máme nového pana kaplana. Byl zasypán otázkami: Jakej je? Jak se jmenuje? Je hezkej? „A zadanej? Dodal někdo z právě přítomných kluků.



Takže první otázka. Kdy a jak jste se rozhodl pro kněžství, pro darování se zcela Bohu? Jaká byla Vaše cesta?

Narodil jsem se v Třebíči, která se v poslední době dostala do podvědomí lidí tím, že románsko-gotická bazilika sv. Prokopa byla zařazena do Seznamu

světového kulturního a přírodního dědictví UNESCO. Pocházím z věřící rodiny a mám dva mladší bratry. Kdy jsem se rozhodl pro kněžství, to už dnes nelze přesně říct. Protože povolání je dar, který se v člověku rodí, formuje a utváří. A člověk musí být vnímavý na tento tichý hlas Boží, aby jednoho dne mohl na toto volání odpovědět: „Zde jsem Pane, mne pošli.“

Přicházíte do hodně specifické farnosti. Otec Petr Beneš zvaný Kuliočka sice řekli, že si naše společenství zamiloval až na druhý pohled, ale myslím, že se musel rozhlížet dost dlouho. Nebojíte se trochu farnosti tak různorodé a svérázné, která svou křesťanskou lásku, přátelství, ale i úctu vyjádří dortem plným láku od okurek a všemožného koření? (viz. minulé číslo Tomáška)

Když mně letos o Velikonocích zavolal otec biskup a řekl mi, že by mě vysvětil už letos, tedy o rok dříve než bývá obvyklé, netušil jsem ještě kam mě pošle. Přesto jsem se od té chvíle dva měsíce až do kněžského svěcení modlil za farnost kam budu poslán a za ty, kteří mně budou svěřeni. Přiznám se, že jsem velice rád, že jsem se dostal do tak specifické farnosti, kde doufám budu moci získat velice cenné a potřebné zkušenosti pro budoucí pastorační práci.

Moc Vám přejeme, aby se Vám u Tomáška líbilo, abychom Vám byli nejenom trapiči, ale i přáteli a pomocníky při duchovním růstu. A vězte, až budete mít

pocit, že se mezi nás nikdy nedostanete, že si z Vás stále jen někdo dělá legraci, pak jste na nejlepší cestě zapadnout do naší farnosti a možná se Vám dostane i té „cti“, že obdržíte nějakou přezdítku.

Tak se tedy s pomocí Boží vydejme společně na cestu k věčné radosti.

I já vám přeji abyste byli se mnou spokojeni. A když mně dáte nějakou přezdítku, která se opravdu ujme, tak se před vámi skláním, protože i přes mnohé pokusy se to ještě nikomu nepodařilo.

Téma k zamyšlení

„Pane, nezasloužím si, abys ke mně přišel...“

Občas se mi stává, že teprve při těchto slovech si uvědomím, jak jsem dnešní den proflákala, že problémy jiných šly mimo mě, že jsem se ve svém sobectví zaměřila pouze na onu melounu podobnou věc, kterou mám na krku a která se z neznámých důvodů rozhodla intenzivně bolet. Mívám pak pocit, že opravdu nejsem hodna dnes přijmout Krista. Chyba lávky! Nikdy si to nemůžeme svým jednáním zasloužit, Kristus k nám přichází jen díky Boží milosti... A řekneme-li ono: „Pane, nezasloužím si...“ s opravdovou lítostí a třeba několikrát, Bůh rád vejde do srdce snad prostého dobrých skutků, ale naplněného lítostí. Párkrát jsem (ve všední den) při svém váhání svatě přijímání prošvihla a kněz už se

vrátil k oltáři, ale teď mám pocit jistoty: Ježíš k nám chce přijít, i když si to ten den opravdu „vůbec“ nezasloužíme. A že nestihneme jít ke zpovědi dřív než za týden nebo za 14 dní, abychom vyznali své sobectví, lhostejnost a závist? Nevadí. Pán nám odpouští v okamžiku, kdy litujeme a milost a posila, kterou nám přináší svatě přijímání je možná o to větší, čím víc si uvědomujeme, že NEJSME HODNI.

Věřím, že toto je pouze můj problém, neboť člověku pevně zakotvenému v Boží lásce se něco podobného jistě nemůže stát.

Druhým extrémem je však bezmyšlenkovité přijímání Eucharistie.

-s-

Co nás oslovilo

Jednoho z farníků napadla dobrá myšlenka: zavést rubriku – CO NÁS OSLOVILO. A v ní by byly zcela krátké příběhy. Každý z vás by se se svým příběhem mohl připojit (myslím, že podpis v tomto případě není nutný). A ve farním časopise by bylo zas víc místa pro všechny.

Potkala jsem paní (důchodkyni) s malým pejskem. Protože ji znám, vyprávěla mi, jak jí pes obohatil život, ale hlavně jak se jí celý život změnil po operaci srdce. Šlo o vážnou operaci a navíc ji v té době opustil manžel. Obě tyto události však byly příležitostí k přehodnocení celého života a k objevení Boha. Dnes po prvotním překonání obtíží

paní děkuje Bohu, že ji tyto těžkosti potkaly, neboť díky jim HO poznala. Nyní se raduje z každého darovaného okamžiku života.

Z jednoho jihočeského městečka přijel na studia do Brna mladý chlapec. Po prvním seznámení se s Brnem, kdy hledal svou budoucí školu se nadšeně vrátil domů. Vyprávěl rodičům, jací jsou v Brně ochotní lidé, kteří mu s radostí a laskavostí poradili, kudy a jak se ke škole dostane.

Kéž také setkání s námi je pro každého poutníka a hledajícího obohacem jeho (i našeho) života.

Do tramvaje nastoupil pán, který sice nevypadal zas až tak staře, ale všimla jsem si, že se rozhlíží a pustila ho sednout. Děkoval, že je po operaci nohy a rozvykládal se o své práci zdravotníka. Pracoval na oddělení těch nejstarších a nemožných, a i když to bylo v dobách hluboké totality, bylo tam i několik řádových sestřiček. „Panečku, jak ty byly pečlivé, bydly nedaleko a když bylo potřeba, přišly v kteroukoli denní i noční hodinu. Mohli jsme zavolat třeba i o půlnoci a za chvíli tam některá byla. A představte si, když přijel nějaký ten tajemník či co s významáním primáři, že naše nemocnice má nejmenší procento proleženin, primář tenkrát vstal, ukázal na sestřičky, co seděly úplně v koutě a řekl: „To není moje zásluha, ale jejich!“

Když vystupoval, ještě se obrátil: „Podle zubů a úsměvu jste optimistka, tak se toho držte.“ Nemohl mě překvapit víc a myslím, že pobavil i našeho dobrého

Otce, který tvoří každého z nás jako originál a ví své.

Přesto jsem na sebe večer vycenila zuby. Je možné ve středním věku zcela změnit svou letoru? Nemám se snad tou optimistkou stát???

Ještě jednou svatba

„Proto opustí muž svého otce i matku a přilne ke své ženě a stanou se jedním tělem“ (Gn 2, 24).

Nosím v aktovce již nějakou dobu jedno číslo Tomáška, kde je článek o jedné svatbě. Vlastně je to o jedné švandě v kostele sv. Tomáše. Kdykoliv to číslo zahlédnu okem, tak se mi připomene, že by se o svatbě mělo napsat spíše něco moc vážného, moc něžného a něco moc pravdivého. Nikdo na článek o svatbě-legraci dosud nereagoval a já bych potřeboval svou aktovku vyklidit, tak o svatbě musím zřejmě napsat já.

Proč psát vážně, něžně a pravdivě? Protože se tu děje fantastická věc: Na počátku při stvoření Bůh učinil lidi jako muže a ženu, vložil do jejich srdce vzájemnou lásku a touto láskou jsou podobni Bohu. Její Boží podoba se ukazuje právě v manželském slibu: já se ti dávám...já tě přijímám... Slyšíte tu ozvěnu slov, které říká Kristus své církvi: toto je moje tělo, které se za tebe vydává, toto je moje krev, která se za tebe vylévá... Proto sv. Pavel mluví o manželství jako o velikém tajemství (Ef 5,32). Dva odlišní, cizí lidé dělají

velice závažný krok: odevzdávají se jeden druhému, přijímají se. Svědkem a pečeti slibu je sám Bůh a on povyšuje tento svazek muže a ženy na svátost. Toto odevzdání a přijímání muž i žena slavnostně před svědky prohlašují a slibují si vzájemnou lásku, úctu a věrnost, že se nikdy neopustí a že ponесou s tím druhým všechno dobré i zlé až do smrti. A oba prosí: K tomu ať mi dopomáhá Bůh. Amen. Křesťané, dá se v těchto okamžicích dělat nějaká legrace?

Shodou okolností jsem byl nedávno v našem kostele na jiné svatbě. Ženich pronášel slova zřetelně a s velkou vážností, nevěstě se hlásek sice hodně chvěl, ale to bylo zcela jistě z velkého vnitřního pohnutí. Kněz pronášel slova při svatebním obřadu i při mši svaté velmi radostně: cítil, že s ním souzní nejen ženich i nevěsta, ale celé přítomné společenství. Myslím, že všichni přítomní si byli vědomi vážnosti této chvíle a vnímali skutečnost, že mohou být svědky slibu ženicha a nevěsty. Určitě to poznávali i oba snoubenci a cítili, že se mohou opřít nejen o Boží Amen, ale také o Amen toho společenství svědků.

Jak oslavit tuto chvíli? Na této svatbě jsem viděl dobrý návod: v kostele společenství živé víry a před kostelem dlouhý zástup gratulantů, stisky rukou, objetí, polibky: být svědkem manželského slibu je pro nás závazkem, budeme se za Vás modlit, chceme Vám pomáhat, zůstaňte v Boží lásce, ať Vás posiluje toto Boží slovo... Všechno srdečné, radostné, civilní, křesťanské – a bez maškar.

Před pár dny přišli do našeho kostela poděkovat Pánu jedni manželé za padesát let společného života. Přišli ve vši skromnosti, nechtěli na sebe poutat ani žádnou pozornost, jen na konci mše svaté si přišli pro požehnání. Drželi se za ruce, to bylo znamení stálé oddanosti, věrnosti závazku, radosti jeden z druhého. Byli oba krásní a šťastní. Ten, kdo se na ně díval, by je chtěl oba dva stisknout, aby nasál z jejich společného štěstí. Děkujeme Ti, Pane, že jim tak žehnáš, že v nich vidíme svědky tvé věrnosti a pomoci. Prý tak prostá byla i jejich svatba před těmi padesáti lety – také bez maškar...

Listoval jsem v jedné staré modlitební knize, kde byla i modlitba nevěsty:

Milosrdný a dobrotivý Bože, který nižádného člověka zahynutí nežádáš, nýbrž jednoho každého skrze povolání a stav ke spasení vedeš: vyznávám, že řízením Tvé Božské vůle mne k stavu manželskému nyní volati ráčíš a prostředkem stavu toho mne žádáš spasiti... Propůjč mně i ženichu mému, Pane, abychom v bázni a lásce tvé, též v jednotě a svornosti manželské setrvávající napotom spolu v nebi přebývati mohli. Amen.

Manželství jako cesta ke spáse... Proč bychom se nemohli radovat z prvního kroku na této cestě? Ale radujme se a oslavujme tak, aby se na tuto spásu – Boží přítomnost v člověku – nezapomnělo...

A. Svoboda (asvoboda@med.muni.cz)

Minipohádka

Byl sychravý říjnový podvečer a Štěpán s Vítkem seděli v kuchyni u stolu. Na okna vyťukával déšť svou podzimní symfonií a vítr k ní přizvukoval na větévky stromů. Na stole před chlapci žlutooranžově svítily dvě velké dýně. Hoši si připravili nožíky, každý vzal jednu dýni.

„Vyřežu do ní strašidelné oči, zakřivený nos a hrozitánské zuby! Pak ji postavím do okna a každý, kdo půjde kolem se pořádně lekne až v ní bude večer svítit svíčka,“ smál se Vítek nad svou dýní.

„Já do ní vyřežu hvězdičky a měsíc, aby všem, kdo půjdou okolo i v úplné tmě svítila jako noční obloha na cestu, aby je potěšila,“ usmál se Štěpán.

Oba se pustili do práce a za nějaký čas už v okně svítily dvě dýně; jedna se strašlivým obličejem, druhý připomínající hvězdné nebe nad hlavou.

Jarka

Příběh

Otec vzhlédl od počítače, neboť jemné zakašláním ho upozornilo, že se blíží jeho dospívající syn a s ním i problém.

„Copak tě trápí dnes, Martine?“ hlas nezní vůbec ironicky, přesto však vyvolá bouřlivou reakci: „Pořád se opakuje, že nás Ježíš spasil svým utrpením a smrtí na kříži a ...“

„Počkej,“ snaží se ho přerušit táta, ale marně.

„Ty počkej,“ kluk je rozčilený, zvyšuje hlas. „Rozhlédni se kolem sebe, poslechni si zprávy, projdi se po ulici, kolik prázdných ztrápených tváří uvidíš! Víš, kolik lidí leží v bolestech třeba dvacet let? Nebo Kuba. Je po úraze ochrnutý a do konce života bude na vozíčku a stěží může používat ruce! A to nemluvím o duchovním trápení, které je někdy stokrát horší! A tak je to všude, všude na světě! Copak tohle mohly vyrovnat dva dny sebevětšího utrpení?!“ Ted' už Martinovi došel dech a táta se přece jen dostane ke slovu.

„Víš, celá ta pravda zní: „Bůh se stal člověkem, zemřel, ale VSTAL Z MRTVÝCH a tím nás spasil. Ježíš mohl chodit světem, kázat, uzdravovat, hlásat novou zvěst o vzkříšení z mrtvých a věčné radosti v nebi, a pak zemřít přirozenou smrtí, třetího dne vstát z mrtvých – tohle je to důležité, a byli bychom také spaseni.

Ale jeho táta, Bůh Otec nic neodbývá. Chtěl, aby Ježíš prožil lidský život se vším všudy. Aby zažil přátelství, lásku, úctu, ale i pronásledování, výsměch, utrpení a potupu – smrt na kříži byla tenkrát tou největší potupou.

A Ježíš to přijal. Ne že by jásal: bál se jako každý z nás, prosil a ukecával svého tátu: „Odejmi ode mne tento kalich, ale ne má, Tvá vůle se staň.“

A pak vstal z mrtvých! Tím nám ukázal, že trápení tohoto světa pomine, že život zvítězil nad smrtí. Ale i my musíme vykonat hrdinský čin: prožít svůj život s Ježíšem – když budete blbnout

s děckama, i když budeš mít nějaké trable. Snažit se vždy říkat: „Ne má, Tvá vůle se staň.“ To je veliká věc.“ Táta se dívá nepřítomným pohledem na Martinovo zápěstí plné řemínků a řetízků a pokyvuje hlavou, jakoby tu poslední větu říkal sám sobě. Odmlčel se.

„Ale proč je na světě tolik zla a trápení,“ přerušil ticho Martin.

„Inu, aby to, co vykonáme dobrého, mělo svou hodnotu, dostali jsme svobodnou vůli. Ne vždy a ne každý s ní umíme zacházet. Proto se máme stále za co a za koho modlit.“

Martin stojí a váže na šátku, který sundal z krku uzal přátelství. Nedělává to často – prý jenom když přemýšlí.

„Tak jo, jdu za Kubou. Má na kompu upravenou klávesnici. Vymýšlíme spolu něco světového.“ Těsně předtím než prasknou dveře se z předsíně ozve: „A dík, tati.“

-s-

Pro bystré hlavy

Milé bystré hlavy,

jistě víte, že tento měsíc je zasvěcený naší společné mamince – Panně Marii. Je sice už půlka října pryč, ale někdy je dobré malé připomenutí a možná nejvyšší čas dohnat to, co jsme zatím promeškali. Určitě se k vám doneslo, že růžence už nejsou jen tři (radostný, bolestný a slavný), ale že k nim přibyl ještě jeden

(název růžence najdete v tajence křížovky). Pokud si ještě nepamätujete (soudím podle

sebe), jak jdou tajemství tohoto růžence za sebou, nabízím vám jejich přehled:

Který byl pokřtěn v Jordánu

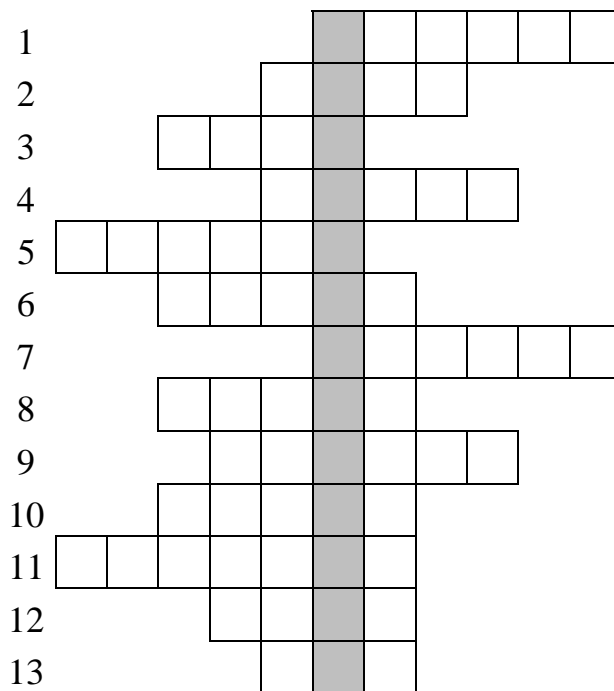
Který zjevil v Káně svou božskou moc

Který hlásal Boží království a vyzýval k pokání

Který na hoře Proměnění zjevil svou slávu

Který ustanovil Eucharistii

Nezapomeňte, nejlíp se to naučíte používáním!



1. jeden z archandělů

2. odřeknutí si jídla

3. symbol vykoupení

4. první slovo písně 407

5. řeka, ve které byl pokřtěn Pán Ježíš

6. růžencový měsíc

7. společenství věřících

8. první svátost, kterou člověk přijme

9. doba očekávání příchodu Mesiáše

10. strážný každého člověka

11. příbuzná Panny Marie

12. chvalozpěv

13. evangelista